

Cristale de uitări

Daniel Vișan-Dimitriu

Mă depărtam de amândouă maluri
Ce îmi strigau nefericirea lor,
Iar eu, sub ale gândurilor voaluri,
Vâsleam și le priveam, nevăzător.

Mi le închipuiam deja-nghețate,
Cuprinse-n gheare crunte de un ger
Venit din amintiri îndepărtate,
Amenințări de dincolo de cer.

Pluteam ca într-un vis, ca-ntr-o uitare,
Croiam un drum, asemeni unui orb
Ce a văzut lumina și îl doare
Schimbarea pescărușului în corb.

Și nu era decât închipuire,
O lânzezeală-a minții, un coșmar,
Amestec lamentabil în iubire
Al unui gând de pe un alt hotar.

Cu sufletu-mi deschis, privindu-mi drumul,
Întreg tabloul mi-a părut un fals
Ce-a dispărut îndată, ca și fumul,
În vălătuci rotindu-se în vals.

Nici maluri nu erau, nici depărtare,
Căci râul meu era, acum, izvor
Din care, amândoi, cu încântare,
Sorbeam cristale de uitări de dor.